

M. Sage: Jeg har en Fornemmelse af, at det høie Thing ønsker snarest muligt at komme til en Afslutning af denne længe bearbejdede Sag. Jeg skal derfor indskrænke mig til faa Ord, og jeg haaber, at disse Ord ikke skulle give noget af de ærede Medlemmer, selv ikke det ærede Medlem for Veile Amt (Berg), Anledning til Mobbemærkninger. Jeg har hidtil ikke deeltaget i Forhandlingerne om denne Sag; den har staaet paa meget længe og været bearbejdet længe, førend jeg havde den Ære at komme her ind i Thinget. Min Anstuelse har ikke lebet mig til, at man har valgt den rette Vej for at ordne denne Sag, men jeg anstaae det for frugtesløst at forsøge at gjøre denne Mening gjælbende, og jeg har derfor holdt mig aldeles tilbage. Jeg begjærede Ordet, da det ærede Medlem for Veile talte. Jeg og vistnok Mange have med Fornøielse seet, at det ærede Medlem med stor Iver og Flid sætter sig ind i mange af de Sager, der behandles her i Thinget, men det forekommer mig, at han i dette Tilfælde ikke var ret hjemme. Hans Mening i dette Punkt synes mig ikke ret at passe sammen med de Meninger, vi ellers hyppig høre fremsatte af ham. Der er ved Overformhnderivæsenet to Ting at erindre, det er for det Første de Umhndiges Sikkerhed, og dernæst det størst mulige Udbytte for de Umhndige (Modsigelse). Det er en fuldstændig forkeert og fordømmelig Mening, at man ikke skal lade de Umhndige tilflyde den Fordeel, som de kunne have af deres Arvemidler. Vi have ikke Ret til, det er os aldeles formeent, idetmindste i moralsk Henseende, at laane de Umhndiges Penge ud til mindre Rente, end Pengene ere værd, Altsammen forenet med den fuldstændigste Sikkerhed. Nu har Staten indstaaet de Umhndige for, at ingen Svig eller Vedrag skal kunne forpøde deres Midler, og det er en nødvendig Indestaaen, thi jeg har oplevet de Tider, da mange Svig og Vedrag stete paa de Umhndiges Regning, og nu foreslaaes der, efterat dette vigtige Stridt er foretaget, at man skal have Lov til at ublaane de Umhndiges Midler fortrinnsviis i faste Eiendomme, og at man dernæst skal kunne anlægge Pengene i indenlandiske, sikke Værdipapirer. Nu siger det ærede Medlem

for Veile — jeg haaber, at han staaer aldeles ene i sin Anstuelse (Stemmer: Nei!), da burde han det idetmindste, — at der kun skal laanes ud i Fordeiidomme, det skal være den allerfortrinligste og bedste Sikkerhed (En Stemme: Kjøbstadeiidomme!); jeg haaber, at Ingen tager Kjøbstadeiidomme som Sikkerhed, saalænge man har Jord. Jeg misfjender ikke den fortræffelige Sikkerhed, som Jord til en vis Grad giver, men ogsaa det ligger i min Erindring, at Umhndiges Midler have været laante ud i Jord og ere gaaede tabt. Nu vil jeg imidlertid spørge det ærede Medlem og de Faa, som ere af hans Anstuelse, om det da ikke er at laane Penge ud i Jord, naar jeg laaner dem ud i gode Creditforeningsobligationer, som ere baserede paa Jord. Hvor vil det ærede Medlem faae bedre Sikkerhed for sine Ublaan i Jord end f. Ex. i sjællandske Creditforeningsobligationer, der, saavidt jeg veed, ere udstedte paa en forstandig og sikker Maade, og som amortiseres. Hvem indestaaer det ærede Medlem for, at de Taxationer, som ellers privat optages, og hvorefter Umhndiges Midler ublaanes, ere troværdige? Det er idetmindste underkastet mere Tvivl end med Hensyn til de andre, jeg har nævnt. Og er det da ikke besynderligt, naar de Umhndige kunne faae mere end 4 pCt. Rente ved at kjøbe af Statens Obligationer, at dette da skulde være dem formeent. Naar Staten indestaaer de Umhndige for, at de ikke skulde blive bedragne for deres Penge, saa var det dog billigt, om denne Borgensmand, Staten, kunde staae til Troende med sine Papirer. Der er endnu Ingen her i Landet, som alvorlig har tvivlet om, at den kongelige danske Stats Obligationer ere et ligesaa sikkert Pant som Pant i Jord, og dersom de kongelige Obligationer ophøre at bære Sikkerhed med sig, saa er der ikke Sikkerhed for Noget her i Landet, Altsaaer og falder dermed. Jeg vedbliver den Paastand, at de Umhndiges Midler skulle ublaanes paa den sikreste og vel at mærke tillige paa den fordeeligste Maade; thi vi ere uberegtigede til igjennem Lovgivningen at foretage Noget, som formindsker det Udbytte, de Umhndige maatte kunne faae af deres Midler. Nu har det ærede Medlem tyttet sig paa sin Vis,